

Για τις φυσικές καταστροφές και ένα «μνημόσυνο» για τις ψυχές των αδικοχαμένων... (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως)

[/ Πεμπτουσία](#)

Η πρόσφατη καταστροφή της γενέτειράς μας της Μάνδρας στην Αττική μας διδάσκει πολλά. Ήταν ένα φαινόμενο που ούτε οι παππούδες μας δεν είχαν ξαναζήσει, όπως οι ίδιοι ομολογούν. Οι συνθήκες ήταν και είναι τρομερές και όλα μοιάζουν με σκηνικό πολέμου. Είναι αυτό που απλά λέμε «αν δεν το δεις δεν μπορείς να το πιστέψεις». Η αδυναμία επικοινωνίας μας μέσω σταθερού τηλεφώνου με τους γονείς, συγγενείς, φίλους και πατριώτες γέμισε όλους μας με αγωνία. Η αναμετάδοση των ειδήσεων από τα μέσα ενημέρωσης δεν μπορούσε να αποτυπώσει το μέγεθος της καταστροφής που θα βλέπαμε μπροστά μας. Άνθρωποι που σέ λίγες ώρες, αν μπόρεσαν να επιζήσουν, έχασαν την περιουσία τους, το βιός τους, το νοικοκυριό τους και το μόνο που τους έμεινε είναι ένα κουράγιο, που πραγματικά δεν θα μπορούσαν να έχουν από μόνοι τους, παρά μόνο ως δώρο του Θεού μέσα στην ψυχή τους, στην ύπαρξή τους.

Σε τέτοιες και παρόμοιες περιπτώσεις προκύπτει στον νου των περισσοτέρων ένα «γιατί Θεέ μου». Όμως ο άνθρωπος βρίσκεται πίσω από πολλά τέτοια δεινά και συγκεκριμένα η αλόγιστη συμπεριφορά του ως προς το περιβάλλον του. Έχει συνέπειες η ασέβεια προς την φύση και συχνά η βασική συνέπεια είναι ο ίδιος ο θάνατος του ανθρώπου. Όμως ως χριστιανοί έχουμε και μια άλλη βάση για να αξιολογούμε τα πράγματα. Ο Θεός γνωρίζουμε ότι δεν θέλει να βασανίζεται κανείς, ωστόσο επέτρεψε να συμβεί αυτή η καταστροφή. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε το σχέδιό Του. Πάντως έχουμε να διδαχθούμε πολλά απ' αυτό και ως προς την ματαιότητα των ανθρωπίνων πραγμάτων, που συχνά μας οδηγεί σε λανθασμένους δρόμους, αλλά και γενικότερα ως προς το πεπερασμένο της ανθρωπίνης φύσης μας.

Η μεγάλη καταστροφή της Μάνδρας έδωσε όμως και κάποια άλλα παρήγορα και ενθαρρυντικά μηνύματα ως προς την ανθρωπιά και κυρίως την πίστη και την αγάπη μεταξύ των ανθρώπων. «Στα δύσκολα» αποκαλύπτεται η θυσιαστικότητα και η προσφορά για τον διπλανό. Έρχεται ο ένας δίπλα στον άλλον, ο ένας κοντά στον άλλον. Φανερώνεται η αλήθεια ότι πάνω από όλα είμαστε αδέρφια και δεν πρέπει να αφήνουμε τα πάθη και τους εγωισμούς να μας χωρίζουν. Από τα γεγονότα που βιώνουμε «δοκιμάζεται» και η ίδια μας η πίστη. Αν μπορέσουμε όλο αυτό που ο καθένας υπέστη στον εαυτό του ή στην οικογένεια του να το δεχθούμε χωρίς γογγυσμό έχουμε να κερδίσουμε πολλά πνευματικά, έστω και αν αυτό ακούγεται ανεδαφικό και οξύμωρο εν μέσω μιας τέτοιας δύσκολης κατάστασης. Είναι πάντως μεγάλο μάθημα όλο αυτό! Είναι μεγάλο μάθημα γιατί όλη η

καταστροφή έγινε μπροστά σου, ενώπιόν σου. Οικογένεια με πένθος, σπίτι πλημμυρισμένο, επιχείρηση διαλυμένη, αυτοκίνητο κατεστραμμένο. «Γεννάει η κόρη μου και δεν έχω ρούχα να φορέσω για να πάω» λέει ο πατέρας και ένας άλλος νέος λέει στην μητέρα του λίγο πριν τον πάρει ο χείμαρρος: «Μάνα πνίγομαι!» Είναι μεγάλη υπόθεση όλα αυτά να τα αντιμετωπίσεις με δύναμη και υπομονή! Είναι στιγμές που ο άνθρωπος φθάνει στα όριά του.

Είναι όλοι αυτοί που υπέφεραν και υποφέρουν άνθρωποί μας, συμπολίτες μας. Μεγαλώσαμε μαζί, πήγαμε μαζί σχολείο, ζήσαμε μαζί χαρές και λύπες. Άλλοι πάλι που δεν υπάρχουν στην ζωή, που έχουν χαρακτεί στην καρδιά μας, όπως η Κ. Χατζηβασιλείου που με το πούλμαν του συζύγου της μας ταξίδεψαν από παιδιά σε όλα τα προσκυνήματα της πατρίδας μας, που η χαρά της ήταν να ζυμώσει το πρόσφορο της Κυριακής και να περιμένει στο τέλος να λάβει το ύψωμά της. Είναι αυτή και τόσοι άλλοι, που έτσι, τόσο γρήγορα, «έφυγαν» από την παρούσα ζωή. Όλους αυτούς θα θυμόμαστε στις προσευχές μας, όλους αυτούς θα έχουμε στην καρδιά μας. Υποσχόμαστε ότι δεν θα τους ξεχάσουμε ποτέ και θα καίει στην μνήμη τους λίγο λιβάνι...